

ציו טולמוֹת

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

רחוב הרוב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ונפש שפלה, שכל זה בחינת ענוה שהיתה באברם אבינו, ע"כ זכה לקודשה נפלאה בבחוי' (בראשית יב, יא) הנה נא ידעת כי איש יפתח מראה את... ופרש"י מדרש אגדה, עד עכשו לא הזכיר בה מתוך צניעותם שבשניםיהם ע"כ. (וכמ"ש חז"ל ב"ב טז). אפילו באשתו לא היה מסתכל). עין רעה (יש לרמז על פוגם העיניים) ורוח גבואה ונפש רחבה (דרהינו בחינות של גאות) מתלמידיו של רבינו הקדוש ז"ל (לקטיו מורה"ן קמא, סי' קל) שעלי ידי ענוה, האדם ניצל מניאוף, וחוכה לשמרות הברית, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה ד): כל המותגאה, לטופ נכשל באשת איש, שנאמר (משלי ג, כ) ואשת איש נשך יקרה תצד, וזה פירוש הסמכות (במדרב יב) והאיש משה עניו מאד, לפ██וק ותדבר אהרן ומרים במשה. כי הם דיברו על אוזות האשא הכוויות אשר לך, כי כושית על שם יוופה נקראת (ספר). ומובא ברש"י והם אמרו שלקחה לשם יוife, ועל כן דיברו על הפרישות, כי הם לא רצו להאמין שאפשר להיות פרוש. ועל זה השיבת התורה וסמכה תיכף "זה איש משה עניו מאד, מכל אדם", כי על ידי שהיה עניו מכל אדם היה אפשר לו להיות פרוש למגורי, ולא יהיה לו יהודא תחתה כל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין ט): תוקפו של יוסף - ענוותנותה של טה: תוקפו של יוסף, (ופרש"י תוקפו, דבר פלטי בן ליש, (ופרש"י תוקפו, דבר גדור של יוסף בדבר קל וכטן שבבונו תוקף' דבר גדול וחמור). תוקפו של יוסף ענוותנותו של בעז דכתיב (וותה, ג, ח) והי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת. מי וילפת? אמר דב שנעשה בשרו כראש לפתחות ופרש"י נתקהה ואעפ"כ כבש יצרו, ע"פ שפנוריה הייתה, וממו במיט', אבל יוסף אשת איש היהת, ואני עמו בם. תוקפו של בעז ענוותנותו של פלטי בן ליש. מה עשה? נץ חרב בין לבינה, ואמר כל העוסק בדבר זה ידריך... (ופרש"י תוקפו של בעז... דאלו בעז חרدا לילה, ופלטי, שנים רבות!!!), כי הוא תלוי בענוה, כי על ידי ענוה ניצול מגם הברית. וזה שאמרו חז"ל (סוכה נב). כל הגודל מחבירו, פי' שיש לו גודלות, יצרו גודל ממן - פי' שמתגבר עליו היוצר הרע בתאות ניאוף, כי זה עיקר היצר הרע, מבוכא בזוהר הקדוש (יקרא דף טו): עיקרה ודיצרא בישא לגלה ערין. וזה בחוי' מה שאמרה רחוב חי' (יזהשע ב) שמנעו את אשר חובי' היא את מים סוף מפניכם, בצתתכם ממצרים, ואשר עשיתם לשני מלכי הארץ אשר עבר הירדן אשר החרמות אותם, ופרש"י אפילו לשכ' עם אש. אמרו אין לך כל שר ונגיד שלא בא אל רחוב ע"ש והוא מחוויל במסכת זבחים דף קטז: כי ע"י שהיתה או רוח כל איש נמושה מאד, ע"ז היו רוחות מהתאות ניאוף וזה בחוי' מ"ש חז"ל (אכלה פ"ה מ"ט) כל מי שיש בידו שלושה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו, ושלושה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טוביה (יש לرمז בך שיש לו שמירת עיניים כדבעי) ורוח נמושה

ירושלמים עיה"ק תועת ב"ב". יום ו' עש"ק לסדר בהעלותן לבבוד ... אוחדשה"ט! בעורת ה' אכתוב לך משחו השיר לפרשת השבוע. **"ז'ותדבר מרים ואחרן במשה... והאיש משה עניו מואד מכל האדם אשר על פנוי האדומה"** (במדרב יב, יג).

פרשת בהעלותך

"המחלקה הוא בחינת רעמים"

כ"י **"המחלקה הוא בחינת רעמים"** **כמובא** **במקום אחר** (**בסיום נ"ז**), **ואיתא שחרעמים גענשו** **עלידי שיזצאיו** **ארים חמימים במו אש,** **וחעננים שאכין אוטן הארדים חמימים ומחייבת שיזצאיו** **אותם הארדים הרבה עד שאין יכולן לחתוקם בתוכם,** **על יידריה נבקע הענן ומוח נעשין רעמים,** **ויה בבחינת מחלקה תע"ל,** **כ"י מחייבת שחתוקה** **שהיא בבחינת אש,** **במו שבחות** (**ירמיה כ"ג:**) **"הלא כה דבר באש"** **וכו,** **היא עצורה בלבו באש בזעפת,** **מחמת שאנוי מנגלה אotta,** **על יידריה בזעפת וויאת בבחינת רעמים,** **שהוא בבחינת מחלקה פנ"ל.**

(ליקומ' רפן)

שמעון יוסף הכהן ויונפלד

מדרש

זה שאמר הכתוב (תהלים ח, ט): כי אתה פאר גרי. אקמרא ישראל לפנין הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם לנו אמתה אומר שגיאיר לפניך, אתה הוא אעור של עולם ואהורה דירה אצלך, דכתיב (תניא ב, ככ): וזהו ראה

עמה שרא. ואתתא אומר (במדבר ח, ב): אל מול פנוי המנורה, והוא: כי אתה פאר גרי. אמר לך הקדוש ברוך הוא לא שאני ציריך לכם, אלא שתראי לו בקרך שהארתי לךם, למה, לעלות אתם בפני האמות, שיהיו אומרים ראו דיאיך ישראל מאיין למי שהויא מאיר לכל העולם. משל למה הקבר דומה לפקח וסומא שהויא מהלclin בדרה, אמר לו פקח לטסמא בשגנסן לתוכה הבית צא ות Raklik לי את קבר הזה והאר לוי, אמר לו הסומא בטובתך בשהיית בדרך אתה קנית מסמכי עד שונכנסנו לתוכה הבית אתה קנית מלחה זאת, ועכשיך אתה אומר הרקל לי את קבר הזה והאר לוי. אמר לו פקח שללא תהא מיחסיך לטוובך שהייתי מלך בדרה, לך אמרתי לך האר לוי. בך פקח זה הקדוש ברוך הוא, שגיאמר (וריכה ד, י): עיני ה' הימה משוטטים בכל הארץ. והסומא אללו ישראל, שגיאמר (ישעה נט, י): בגשsha בעורים קיר. היה הקדוש ברוך הוא מניהן ומאייר לךם, שגיאמר (שםות יג, כא): וזה הילך לפניהם יומם, בון שעופר הפשכין קרא הקדוש ברוך הוא למשה ואמר לו תאייר לוי, שגיאמר: בהעלתק את הנברות, בשביל לעלות לכם.

(במדרב רביה טו, ה)

הארות על מאמר "זיבן ה' אלקים את העלע'" (בסימן ז')

ט. ע"י האות האכילה ח"ו הוא הסתרת פנים.
זה בחיה' גם הנפש ונפלת פני הכבוד ע"י תאות אכילה של דור המדבר כמ"ש (כדברי א) זכרנו את הדוגה וכו' את הקישואים ואת האבטחים וכו' ועתה נשינו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו שאעפ' שהי' להם כל טוב וטעמו בו כל מה שרצו לטעם, מ"מ ע"י ווב תאותם נפל פניהם ונהריבש נפשם, כי (משלי י) בطن רוחם תחרור וכמ"ש (שם ג) מארת ה' בבית רשות בחיה' מארת חסר, ועכ' כתיב בהם (שם כדברי א) ותבער בם אש ה', ותאכל וכו' כי אש ה' הוא כבודו ית', בחיה' (שמות כד) וכבוד ה' כאשר אוכלת, שוה בחיה' כבוד ה' שבא משום הסתלקות, משא"כ אצל העדיקים המשתקפים במועט ושמחים בחולק מתקיים מש"כ (משל ט) לב שמח יטיב פנים, הן פני הכבוד העליון שוה בחיה' (שם ג) צדיק אוכל לשובע نفسه ובמ"ש חז"ל (מ"ר מבורא כא) שהפסקו הזה עורד ומדבר ברות שכחוב בה ותאכל ותשבע ותוර שזה מדרך קדושת האכילה להשריר וכו' שזה בחיה' (שמות ט) והמשמעות לא החסיד בברוי' (הלהם לו) ודורי שמה שאותה אוכל תשיר וכו' שזה בחיה' (שמות ט) והמשמעות לא החסיד בברוי' (הלהם לו) ודורשי מהך הספר יש מאין הארות על הסה'ק ליקוטי מורה' ז') (מתוך הספר יש מאין הארות על הסה'ק ליקוטי מורה' ז')

תיקון הכללי

בhaiות מתי מסטר. ככלומר אנשי מסטר "מוסט" (מסטר - רמו לספרה אחת בודדת, משא"כ מסטרים), ונראים מתי ע"ש המות מסטר קטן, בין הרוב הגוים היי בסכתה הגדולה מוחשית, כבשה בין ע' זבים. (עו"פ האמת - רמו שהמסטר והצימרים - הם בחיה' מיתה ורינוי, וזהו "מתי מסטר"). במעט, גרים בה. מעט זמן גרו בה, האבות, כאבותם שירד למצרים, ויצחק לארכ' פלשתים, ויעקב ובניו ירד מצרים [ומעשה אבות טמין לבנים]. ואעפ' באל הרהור אחריו והבטחו. א"נ במעט גרים בה. וגם כיום ע"פ שאנו חנו גרים בה, אנחנו בקרים בה, כי ארחה' וזהוותם קבועים לנו, ואין אנו אדונים לעצמנו, וכן כל הזמן אנחנו במצור מלחה, וכגjur שלא הגע למנוחה ולנכחלה.

ויתהלך מגוי אל גוי, וממלכה אל עם אחר. האבות טמין לבנים, גם לעניין הגלות, וכמו שעוד היום הזה אין לנו מנוחה בגין האומות [נאפיקו באראה' ב' של הימים - חושדים בני, ושונאים את נאמנותינו היבולית, מה שיש לנו פינה בלב חמה מادر לארכ' ישראל. וק"ז שאר האומות שמשמשות שנואים אותנו בתקלית]. ויתהלך מגוי אל גוי. רמו לשודלנות שעוד היום נהגת, צוריכים ללחט להתחנן לפקיד והולשר הזזה.

לא הניח אדם לעסקם. ככלומר לא הפקר אותן, והתנהג עם בהשגהה פרטית גמורה, ולעת הצורך אף וווכח עליהם מלבים. כמו שעשה לפרטעה ולאביבר, וכמ"ש (בראשית יב, י) ויגענו את פרעה, וכתיב (שם כ, יח) כי עצור עצר بعد... לבית אביבר.

(מתוך תיקון הכללי בהוצאת נצח מאיר)

למה גנערע אין שם יאוש בעולס כלל'

פסח שני זה בחינת הבושה ושפיכות קרים שצרכין לשלב כדי לשר גדרה התחזקה בגזקה העילינה שהוא בחינת הצעץ שבתוךו ולאחריו שהוא בחינת שםים וכו'. כי אלו האנשיטים שהוו טמאים לנפש ארכם ולא יכלו לעשות הפסח שפאו לשאל למנה גנער. אלו שאלו בהן. ותקנו בזה הרבה מאר, כי נתגללן זכות על ניקם שפוגלה עיל-ידי זו למשה דין פסח שי' שהוא תקון גדור שהוא בחינת הנקשכת דורך התחזקה נק'ל, כי זה ערך שלמות התחזקה שאפלו בשרואה קדים את עצמו שהוא רחוק מאר מה' יתברך וטמאותו עלייו מפעשו הרעים, אף-על-פי-כן בזוק את עצמו ויבוא בקיידה והכעה לפניו הצדיק האמת ולפניה יתברך וישאל על נפשו שאלו אלו האנשיטים שהוו טמאים ששאלו למנה גנער להזכיר את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל ארכן על נפשו אם יוזע בעצמו טמאתו מפעשו שיבוא ושאל ואנס נפשי מטמאה במעשי הרעים אף-על-פי-כן למא אגרע להזכיר קרבן ה' דרכינו להזכיר לה' יתברך לעטך בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבנות? כי בזודאי יש לו תקווה גם-כן להזכיר לה' יתברך. כי ערך מן הפסח הוא רק בשעת יציאת מצרים שזוא דלאג תקון הפסח שי' שהוא פלאה נשבחה, כי ערך מן הפסח הוא רק בשעת יציאת מצרים שזוא דלאג יתברך על החק זאגם. ואענ ערמן הקברת הפסח. ועל שם זה נקרא פסח לשון פסיחה וילאג שדלאג על החק, כי האיר עלייהם או האירה נפלאה ובכ' אל, אבל מי שזיה טמא ולא קרב את הפסח במעשדו איך יזכה להזכיר פסח עוז? אבל יתברך בתקופה גילה הสด למשה עיל-ידי שאלת השטמים דיקא, והודיע לו שהטמים יזכירו פסח שני באיר בימי נספירה. ובזה וורה להן דרכ' הקשובה שאין שם יאוש בעולס כלל, כי אף-על-פי שער מן ערך התקון ואנחנו טמאים במעשינו עדין יש תקווה אבלו שלא ניאש עצמנו מצעה תקופה לאusal בכל פעם למחה גנער להזכיר את קרבן ה' וכו'ל. ובכל דבר שלא ניאש עצמוני במלאים וכן לעלים מאר שיכולים לתקן אונחו גם עטה ובקול רום.

ימית בת אסתר
חויה בתשובה שלמה

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפתו
ברוחניות ובൺיות

לעלוי נשמות
תמו בת אסתר ע"ה
נלב"ע ט"ז שבט
תג'כבה.

נתן וצינה לאואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ו"

"שטו רעם ולקטו" – 'בשיטות'.

כי עקר בגישה הפרטת הוא מחמת שנות וחרון הדעתה לדבק מחששתו בעלמא ראתי, שזיהו עקר הגדרת הדעתה כמברא בתהוו בלקוטי דראשון סיכון נר. וועל ידי זה פרנסתו ביביה גודלה, בחייבת "שטו העם ולקטו" – ב'בשיטות' פ'יל. וכל המומן הוא בבחינת ברור הזרון, וכמברא הסטרא אחריא שהוא בבחינת ברור הזרון, וכמברא שם בଘורה ה'ל' על פסוק נטיה טמיים על ידי גייעת השווא בבחינת יהוד צדיק וכונסת ישראלי שגעשה על ידי המשא וממת. שעל ידי כל החקיטים שזאדים וזכה להם בקדשה על ידי זה עולין הצעירות ונבלין בקומה אקס בעשרה נאה בבחינת גבר תקון שלמות הזרון, על ידי בירור הזרון והפרטת השווא מהו הזרון דהינן שאינו מערב מחששתו מכך. יותר פראטתו בגייעה מכך נבן, כי הפרטת והשפע הווא בבחינת ברור הצעירות ששם בבחינת בירור הזרון בפ'ל. וועל פן באקמת כל אחד ואחד מפני מה שמדובר מחששתו יותר בעלמא דאשי ושורם רשות הזרון בוטר איז פרנסתו בקהל יותר, כי עקל השפע מבחן וזרון שהוא בבחינת יוסף ב'ל, שזיהו: כל הבקבכל עליו על תוהה מעבירין מפעון על מלכות ועל דרכ' ארצ', כי על תוהה הווא בבחינת זרין ה'ל, כי על ידי התורה רבקים בעלמא ראתי, על פן פרנסתו גנקל יותר, כי יטער עברירין מפעון על וכו', כי כל השפע והפרטת מהבחן שמיירת זרין ה'ל, שזיהו: כל הבקבכל עליו על תוהה מעבירין (ליקוי ה' ח"מ ב' הל' שוכר ה'ג)

שלום לאחובי בני חבריבי ברו יאר שלום לך ולכיתך וילזאי חלץיך שיחי. מתקבר קבלתי בימי ר' ה' עבר, גם בזומאן קבלתי מתקבר בזוי וערב שבת קדש שלח. עתה אוציאר ישועה ע' עוזו ונפלאותיו אשר ערשה עטפה, כי תחלה לאל גמרנו קרבה בטהנן הדרוש, ובר גנומה התקירה (שהיא הפטיליא) בבסמור גזיה מוספה בטישעריפס, וגם עטקים בטהטה של הבקבלים. וגם בבר הפקתי מועות על תשעה חלונות. וכבר קנייתן קלה נאה, וכבר מלוא עפר להשות הגאות, והכל היה בישועה והזראותינו נגידלים. בתקיריה הדרשו נטפלם אם זרעה ערך השנה הבא עלינו לתודה, וראו עינינו ושם לחבנו וכו'. ולבאר לך בפרטות מעשה ה' הגודלים אשר מסדו ביה, אין הזמן מספיק עתקה; עד הנה עזנו רחמי תיבר, כי זכרנו בעדרנו למזורם כל בגין ה甡ה מחרה, והעקר שיגמר ר' בזונן ה甡ה לה' שזכרנו רחמי תיבר, כי ברקנויות, הגבנה על ידי קבוץ נפשות ישראל החקיטים להזכיר אליו באמת, שיתרנו הפתים עד אין מסטר, על ידי ותספחת שכבים קרב דקששה, וגזה כלנו לבנט מהוו לפנים ולאסף הבנה כל תקופות הנבכים הפשכים בראש כל חוצות. פעל החקלאות ייחס ותסמל עלינו ועליהם לאסף נדרון ולבון פורנוג, ולקביאנו חדריו וקדושים, גינזעה מטיבו בירור וכו'. ומஹמת הבחיצה אי אפשר להזכיר זרין יותר. דברי אבירם הצעפה לשועה. נתן מרשלב.

(עלים להרופה מכתב קה)

ניב בון בן ערנה
ליווון הנון
והצלחה ברוחניות ובൺיות

לעלוי נשמות
שמעואל בן אברהם בון זיל